

И да не б'хъ ѝ се заклелъ... Но това не ми дава мира... страхъ ме е отъ нея...

Надя го погледна уплашено и почна отново да го успокоява.

— Ехъ! Не се измжчвай съ това. И пукането, какво? Малко пжти ли мебелитѣ си пукатъ безъ да се случи нищо? ... Нима може разуменъ човѣкъ да повѣрва на... това? Ами ние сега сме съ болни нерви... болни нерви... Янко!

— Да... — по-скоро въздъхна, отколкото одобри той.

И тѣ наскоро отслужиха на покойната панихида на гроба ѝ, а после се отбиха при малкото гробче. Веселото слънце позлатяваше всѣка тревичка, врабчетата прелитаха безгрижно надъ гробоветѣ по които цвѣтѣха въ изобилие цвѣтя, и тукъ животътъ искаше да вземе това, което смъртта му бѣ отнела. Черногорови, като постояха при гробчето се почувстваха по-добре, по-малко угнетени отъ други пжтъ.

— Това е общата сждба! — примирено каза Черногоровъ като посочи въ кръгъ гробоветѣ. — Това ни чака всички... Живитѣ трѣбва да идватъ тука по-често, за да не се плашатъ отъ смъртта... Най-после, всички ще дойдемъ тука, въ вѣчното жилище, както казватъ... Вѣчно!... Всички...

— Наистина... гробището успокоява... — потвърди и Надя. — Като си поплача, поплача, посея при Здравчо... и си помисля за другитѣ майки като мене... за всичко... и съмъ по-спокойна презъ цѣлия цень.

И отъ този день, въпрѣки траурната сѣнка, която падаше отъ загубата на Здравчо, върху всѣка тѣхна радостъ, както и въпрѣки страховетѣ и тревогата останали отъ напомнянето за себе си на